

19.7.2026 - Co je nebo, kde je Boží království.

Čtení: Žalm 145,2-13; Lukáš 17,20-30

Písně: 115 – Bůh je náš; EK706 – Úžasný Bůh; EK501 – Hledejte nejprve; Králi milost nám dej; Lidé všech národu; Náš Pán, On je Nyní pokloňme se; 408 – Král věčný nás požehnej

Výzvou je: **Přijď království tvé.**

To je v Bibli velmi často se vyskytující pojem, stejně jako v kázáních – Boží království. Někdy mám však dojem, že tomuto tématu rozumíme poměrně povrchně, i když je zcela zásadní. Co je skutečnost Božího království – nejen po intelektuální stránce, ale především ve svém duchu.

Pokusím se přiblížit různé aspekty Božího království, které jsou ukázány v Božím slově. Budu vycházet z různých biblických úryvků, protože Boží království je v Písmu osvětleno z mnoha různých perspektiv.

V Matoušově evang. 6,10 Pán Ježíš říká: „**Přijď království tvé.**“ A potom vysvětluje, co Boží království je. Často si myslíme, že království je možná církev nebo nějaká jiná skutečnost. Pán Ježíš však velmi jasně říká, co je Boží království: „**Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.**“ Podle mého názoru je to vysvětlení předchozího verše: „**Přijď království tvé.**“ Můžeme tedy vidět, že jednou z definic Božího království je jednoduše **dokonalé naplnění Boží vůle.**

Boží vůle se naplňuje v nebi před Božím trůnem. Tam není neposlušnost, není tam hřích, nejsou tam nemoci ani žádné problémy. Tam je Boží království. Tam je Boží vůle plně naplněna. Bůh je absolutním vládcem, Bůh spravuje, Bůh kraluje, Bůh vládne. Dalo by se říci, že všude tam, kde se Boží vůle dokonale naplňuje, tam je Boží království.

V Božím slově se setkáváme s takovými výroky, že **království je blízko**, že **království přišlo**, že **království je mezi námi**. Chtěl bych se nyní krátce zaměřit na to, co tyto jednotlivé výroky znamenají.

Když v Božím slově čteme výrok „**Blízko je království**“, vidíme jej například tehdy, když vystoupil Jan Křtitel. Jan Křtitel volal a říkal: „**Blízko je království, čňte pokání,**“ tedy připravujte cestu Pánu. To můžeme vidět v Matoušovi 3,2.

Je zajímavé, že když Markovo evangelium popisuje první Ježíšovo vyučování, je v 1,14-15: „*Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal Boží evangelium:*

„*Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čňte pokání a věřte evangeliu.*“

Ježíš řekl: „**Naplnil se čas.**“ Jinými slovy: „**Jsem tady, přišel jsem. Čas se naplnil.**“ Ten očekávaný čas, od věků předpovídaný proroky a očekávaný mnoha lidmi, se naplnil. **Jsem mezi vámi.**

A jaký je první krok? **Blízko je Boží království – čňte pokání a věřte evangeliu.** Když však Ježíš začal jednat, když začal činit zázraky, **začal ve skutečnosti představovat Boží království.** On sám představoval dokonale naplněnou Boží vůli, protože se narodil proto, aby ukázal poslušnost Bohu.

Víme, jaký byl smysl vtělení Ježíše Krista. Žádný člověk nebyl schopen napravit to, co pokazili Adam a Eva. A proč to pokazili? Protože byli neposlušní. Bylo zapotřebí někoho, kdo dokonale naplní Boží vůli a ani v jediné věci se od ní neodchýlí.

Žádný člověk toho nebyl schopen. Bylo třeba, aby přišel sám Bůh. Sám Bůh se stal člověkem, aby dokonale naplnil Boží vůli.

Když čteme ve 12. kapitole Matoušova evangelia o uzdravení posedlého, slepého a němého člověka, farizeové, kteří to viděli, pochybovali.

Tehdy jim Pán Ježíš řekl něco velmi důležitého. Je to zapsáno v Matoušovi 12,28 a také v Lukášovi 11,20. Dva evangelisté tuto událost opakují. Jestliže je něco v Bibli zopakováno dvakrát, znamená to, že je to velmi důležité a rozhodně to není náhoda.

Pán Ježíš tehdy řekl: „**Jestliže já mocí Boží, mocí Božího Ducha**“ – v jiném evangeliu je řečeno „**prstem Božím**“, což je jiné označení Božího Ducha – „**vyháním zlé duchy, pak k vám skutečně přišlo Boží království.**“

Podívejme se tedy: (Marek 1,15) když se Ježíš objevil, ještě neučinil žádné znamení. Řekl: „**Přiblížilo se. Pozor, čiňte pokání.**“ Ale když začal činit znamení, která provázejí Boží království, znamení, která ukazují, že Bůh vládne – Bůh vládne nad nemocemi, Bůh vládne nad démony, Bůh je absolutním vládcem – a Ježíš přišel, aby to fyzicky ukázal, aby to zjevil, tehdy řekl:

„**Dávejte pozor. Skutečně se k vám přiblížilo Boží království.**“ To znamená, že je blízko vás. Komu to řekl? Farizeům, kteří pochybovali, těm, kteří neuvěřili. Ale měli příležitost uvidět to a zamyslet se nad tím, promyslet tu věc.

Jan říkal: „**Blízko je království, čiňte pokání.**“ Proč? Abyste do něj mohli vstoupit.

A když čteme proroctví, které Izajáš předpověděl v 61. kapitole: „**Duch Páně spočine na Mesiáši. Duch Páně spočívá na mně, protože mě pomazal a poslal mě, abych chudým přinesl radostnou zvěst, vězňům hlásal svobodu, slepým navrácení zraku, abych utlačované propouštěl na svobodu a vyhlásil léto Páně.**“

A v Lukášově evangeliu, ve 4. kapitole, verších 18–19, Pán Ježíš to řekl v synagoze. Co se tehdy stalo? Pán Ježíš řekl: „**Naplňují se tato proroctví. Hle, přišlo k vám Boží království. Tato slova se dnes naplnila před vašima očima.**“

A v tom okamžiku, kdy se království začíná projevovat, začíná Bible používat jiné označení: „**je mezi vámi.**“ Jestliže je přijímáno věřícími, začíná být mezi námi.

A když se farizeové ptali Ježíše, kdy přijde Boží království – je to v Lukášovi 17,20–21 – Ježíš odpověděl: „**Je mezi vámi.**“ Není vidět takovým způsobem, jakým to často očekáváme. Farizeové měli také své vlastní představy o království. Proto jim Pán Ježíš určitým způsobem řekl: „**Dávejte pozor. Je mezi vámi, ale otevřete oči, abyste je mohli vidět, abyste je mohli rozpoznat.**“

A nyní bych chtěl přejít k jinému aspektu.

Ve 2. listu Korintským 13,5 Pavel říká: „**Sami sebe se ptejte, zda vskutku žijete z víry, sami sebe zkoumejte. Což nechápete, že Ježíš Kristus je mezi vámi? Ledaže jste před ním neobstáli!**“ Ale jestliže patříme Kristu, pak je Ježíš Kristus v nás. A jestliže Ježíš Kristus žije v nás, znamená to, že v nás, uvnitř nás, je Boží království. To, co říkám, není tak jednoduché, ale je to určitý aspekt toho, že jestliže se někdo spojil s Ježíšem, stává se s ním jednotou(jedním).

V 1. listu Korintským 6,17 čteme: „**Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch.**“

Jestliže tedy patříme Kristu, pak v našem duchu, tedy v našem vnitřním člověku, v našem novém stvoření, přebývá Boží království. Nové stvoření je označení, které apoštol Pavel velmi často používá pro našeho vnitřního člověka, pro ducha, který byl stvořen podle Boha ve spravedlnosti a pravé svatosti. Efezským 4,24 – to je to stvoření, které Bůh v nás znovu vytváří, když mu odevzdáváme svůj, svůj takový nepodařený život. Bůh tvoří něco zcela nového. Tvoří podle své přirozenosti, v pravé spravedlnosti a svatosti. Dává nám část svého života do našeho nitra. (4,22-24 *Odložte dřívější způsob života, staré lidství, které hyne klamnými vášněmi, obnovte se duchovním smýšlením, oblečte nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy.*)

A v tomto Jeho životě je uvnitř nás Království, protože je to Jeho Království.

A my máme určitý problém, protože to, že uvnitř nás je Království, neznamena, že se projevuje ve všech oblastech našeho života. Protože nejsme jen duchem, ale máme také duši a žijeme v těle. A tyto dvě zbývající složky našeho života – naše duše a naše tělo – jsou určitým způsobem problematické. Naše duše, tedy naše způsoby myšlení, naše zažité myšlenkové vzorce, na které jsme zvyklí, se vůbec nemění ve chvíli, kdy odevzdáváme svůj život Ježíši. Velmi často přetrvávají ještě dlouhou dobu.

Proto nám apoštol Pavel říká, že se máme obnovovat duchem ve svém myšlení.

A říká ještě něco dalšího. V Římanům 8,7 je napsáno, že **smýšlení těla** – pozor, nejde zde o fyzické tělo, ale je zde použito slovo *sarx*, tedy tělesný, dalo by se říci bezbožný způsob myšlení, který se nepodřizuje Bohu, náš starý způsob myšlení – toto smýšlení *sarx* je Bohu nepřátelské a nepodřizuje se Božímu zákonu, a pozor, **ani toho není schopno**. Velmi často se snažíme být lepšími lidmi. Snažíme se změnit sami sebe, vyvíjíme různé úsilí, dáváme si novoroční předsevzetí, velikonoční předsevzetí a podobně. Ukazuje se však, že pokud je toto úsilí činěno pouze a výhradně v naší duši, v naší mysli, v našich citech a v naší vůli, pak je to málo.

Protože smýšlení *sarx*, tohoto bezbožného způsobu myšlení, není schopno podříditi se Božímu zákonu a není schopno vstoupit do Božího království.

Vstoupit do Božího království totiž znamená podříditi se zákonu Krále, který vládne.

Proto apoštol Pavel dává určitou radu. V Římanům 12,2 čteme: „**A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.**“

Víte, dnes je to možná ještě důležitější. Tento výrok: „**Nepřebírejte vzor z tohoto světa.**“ Protože dnes nám svět v různých oblastech říká, co je dobré a co je dokonalé. A naplňují se slova apoštola Pavla, který říká, že přijdou časy, kdy se lidé budou chlubit tím, za co by se měli stydět. A jestliže nejsme pozorní, přebíráme světský, tělesný, hříšný, bezbožný způsob myšlení.

Například při sledování nějakého filmu. Sledování filmů samo o sobě není špatné. Ale jestliže Pán Ježíš řekl: „**Dávejte pozor na to, co posloucháte,**“ můžeme také říci: „**Dávejte pozor na to, co sledujete, na co se díváte.**“ Protože když se na něco díváme, ukazuje se, že vidíme určité situace ve filmu. Velmi často jsme jimi formováni. Některá postava je vykreslena jako velmi sympatický hrdina. Přilneme k ní, získáme k ní určitý druh sympatie. A později se ukáže, že způsob jejího života je zcela bezbožný, zcela v rozporu s evangeliem, v rozporu s Božím slovem. A právě kvůli sympatii k této postavě začínáme přijímat její způsob myšlení. Samozřejmě se to neděje rychle. Ale když to trvá dlouhou dobu, jsme různými způsoby formováni. Proto apoštol říká: „**Nepřebírejte vzor z tohoto světa, ale proměňujte se obnovou své mysli, abyste uměli rozpoznat, jaká je Boží vůle.**“

Naplnění Boží vůle je klíčem ke vstupu do Božího království.

A nyní – jakým způsobem se máme obnovovat ve svém myšlení?

Rada téhož apoštola Pavla v Efezským 4,23 zní: „**Obnovujte se duchem ve svém myšlení.**“ Duchem. Pán Ježíš totiž řekl: „**Má slova jsou duch a život.**“

Je třeba se obnovovat Božím slovem, ale také poslušností Duchu svatému, který mluví k našemu srdci, k našemu lidskému duchu.

V listu Galatským apoštol Pavel říká, abychom chodili podle Ducha, a tehdy nebudeme plnit žádosti těla, tedy nebudeme žít podle hříšného způsobu myšlení.

„Chci říci: Žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost.“

Duch svatý komunikuje s naším duchem a náš duch začíná komunikovat s naší duší. Proto, chceme-li vstoupit hluboko do svého duchovního života, musíme být pozorní k tomu, co se děje v našem duchu. Pro nás Evropany to vůbec není jednoduché, protože po celá staletí jsme byli vychováni v přesvědčení, že naše duše je nejdůležitější a že tělo je nejdůležitější. „*cogito ergo sum*“ – **Myslím, tedy jsem.**

Myslím, tedy jsem. To znamená, že myšlení mé duše, můj intelekt způsobuje, že jsem tím, kým jsem. Určuje mou identitu. Ale podle Bible je moje identita ve skutečnosti úplně někde jinde. Moje identita je v Kristu.

Kristus v nás, naděje slávy – to je naše biblická identita.

Proto je zapotřebí čas. Je zapotřebí také trpělivost se sebou samými, aby se některé věci v nás přeskupily. Jestliže však chceme vstoupit hlouběji do Božího království, musíme se podřídit tomu, co říká Boží slovo, a ne tomu, co kolem nás říká televize a ostatní média.

Ale Pán Ježíš je spravedlivým králem – ve svém království prosadí spravedlnost, právo a pravdu. To je způsob jeho vlády. Nic nespravedlivého nebude mít podíl na jeho království. Do jeho království mají přístup jenom ti, kdo byli očištěni jeho krví, kdo byli ospravedlněni jeho dílem na kříži Golgoty. Sám sebe za mne i tebe se vydal, proto můžeme být nazváni spravedlivými, protože pak nám byla přičena jeho spravedlnost. Není to o tom, jak dokonale žijí, ale je to o tom, jak dokonalého mám krále.

Dívám se a vidím krále, který nemá korunu ze zlata, ale z trnů. Král, jehož tvář je zbitá, poskvrněná krví a potem, a přesto – Jeho oči jsou klidné, tvrdohlavé v lásce, neodvrácené od člověka. Není to síla, která drtí. To je vláda, která na sebe bere břemeno. Ne proto aby někoho zničil, ale aby nikoho neztratil.

Ježíš král... a tak odlišné od toho, co jsme si představovali. Často bychom chtěli krále silného "po lidsku": aby rychle dal svět dohromady, uklidnil bouře, vyhrával naše případy. A On kraluje z kříže. Jeho trn je dřevo a berlou odpuštění. Jeho vítězstvím není to, že všechny porazil, ale že nepřestal milovat až do konce.

Tyto oči dnes říkají každému z nás: „Neutíkám od tvé bídy. Nestydím se za tvůj hřích. Nebojím se tvého chaosu. Jsem tady. ” A toto je království Boží – vstoupit do samého centra lidské bolesti, v samotě, ve zradě, ve strachu, ve smrti... a proměnit to v cestu života. Pohled Ježíše Krista, krále vesmíru, se mě dnes velmi jednoduše ptá: kdo skutečně vládne v mém srdci? Mé ambice? Moje uražené já? Můj strach? Moje vazby? Nebo snad Ten, kdo vypadá takto – tiše, hluboce, věrně?

Protože pokud je On Král, tak už nemusím předstírat, že jsem soběstačný. Nemusím vyhrát všechno. Nemusím mít vždy pravdu. Mohu se vzdát lásky, která neponižuje, ale pozvedá. Ježíš, králv trnové koruně, kraluj v nás. Ne jako doplněk k životu, ale jako jeho smysl. Vládní tam, kde se stydím. Vládní tam, kde to bolí. Vládní tam, kde jsem slabý. Protože nejsi ovládán strachem. Vládne nám láska.

"Přijď království tvé.... " - ať to dnes začne ve mně.

Váš Štěpán Marosz